

Parlament de l'estudiant Jonathan Montero

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2019**

Barcelona, 6 de juliol del 2019

**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

A la meua família només hi ha dues persones amb estudis universitaris. Avui s'hi uneix una tercera, que sóc jo. En primer lloc, crec que hem d'agrair a tots aquells, familiars (pares, mares, germans) i amics, que ens han donat suport i han cregut en nosaltres. Els títols potser són individuals, però no hem caminat sols. Per tot això, a tots els qui heu cregut en nosaltres, als qui heu pogut venir avui a veure'ns i als qui no, gràcies. Sense vosaltres no hauríem arribat fins aquí.

Avui es gradua una nova generació de periodistes. Una veïna del meu bloc va fer cara d'espant quan li vaig dir que estudiava periodisme. Això em va fer reflexionar sobre la desconfiança que tenen algunes persones en els periodistes.

Toca preguntar-nos què hem fet malament i què podem fer per solucionar-ho. Ens sobren motius per creure en la professió i defensar-la. I més ara. Som els qui menys cobrem als mitjans, els qui som a sota de tot a la piràmide, i encara hem d'aguantar que ens insultin i que determinats partits ens vetin. En ple segle XXI.

Tenim un altre repte, que és trobar feina. Cada any es graduen prop de 3.000 periodistes. Són més dels que el mercat pot assolir i cada cop pren més força la figura del periodista col·laborador. Sabem de què és sinònim això: de precarietat.

Malgrat tot, em sento afortunat de ser periodista. García Márquez deia que és el millor ofici del món. Però encara em sento més afortunat d'haver compartit aquest camí amb gent meravellosa, que són els meus companys i companyes de classe. Avui potser és un dia trist perquè els nostres camins se separen. Però no ho és. Estic segur que els nostres camins es tornaran a creuar, en el futur, quan ens llegim a la premsa, ens escoltem a les ràdios i ens veiem a les televisions. I quan això passi, recordarem, si és que algun cop ho hem oblidat, els anys a la facultat i pensarem: que feliços vam ser!

Per tant, avui no us dic adéu. Us dic a reveure. Gràcies per aquests quatre anys.

